

iz sebe, začetek brez začetka, neskončna moč, veljava, vzrok vsem rečem. In Sin je njegova najjistitejša podoba, sveti Duh pa večna, neminljiva ljubezen. Kakor bi bil trojedini Stvarnik utisnil to jedinstvo in množnost v vse reči, tako se povsodi kaže — družina. V velikanskih svetovih — koliko število in kako lepa jedinstvo! Naše sonce, vlada kakor moder oče svojo družino in ji daje vsega, česar potrebuje. Tudi na zemlji je družin brez števila: v rastlinstvu, v živalstvu, — najlepša pa v človeštvu. Človek je vrhunec vsega stvarstva, družina pa vrhunec in vzor človeške družbe. Čudovita modrost Stvarnikova se kaže v tem, da je ustanovil v človeštvu družino. Ta družina neločljivo več ljudi med seboj, in družina se zopet družina z družino — in tako je naposled vse človeštvo jedna družina.

Izveličar človeškega rodú sam je hotel tudi biti ud družine. Najvzornejša je bila — sveta družina v Nazaretu. Vzorna družina je tudi katoliška cerkev: vse ljudi, vse narode hoče združiti v jednoto in jih zvezati s trdno ljubeznijo.

O slovenska družina, ti naša zibelka, raj naše mladosti, naše veselje, naše središče, naša moč, naš ponos, naša nada: Bog te obvaruj in blagoslovi! Če bode srečna slovenska družina, — srečen bode naš narod! Skrbite za naše družine, ako hočete skrbeti prav za narod!

Vera in ljubezen, pogum in potrpežljivost naj so stebri v vsaki slovenski hiši, v vsaki družini.

Spoštujmo družino in jo branimo vsakega zla! Kako časti družino cerkev! Vsaka družina naj časti tudi sama sebe in se spoštuje. Zanesimo to častitljivost tje, kjer pojema! L.

Gmotno stanje pri Slovencih pojema. To je grozno bridko, vendar resnično. Slovenci smo ravnali in delali vedno kakor naši očetje. Bodisi poljedelec, bodisi rokodelec — vsak je hodil po stari poti. Čas nas je prehitel, ptujci so znali med nami polastiti se najboljših dohodkov in domačine so vzeli samo v službo, ali pa še ne.

Uboštvo se širi po Dolenjskem in po Notranjskem. Ljudje so deloma sami krivi, deloma nesrečni. Narodnjaki, preiskujmo, kako bi se dalo pomagati najprej kmetu, potem malemu obrtniku! Posamezni stanovi pojó sami sebi slavo, a jaz bi jo pel, ko bi bil pesnik, kmetu. Saj je še sedaj moje veselje in moje najlepše spominjanje v tem, da sem preživel prva leta kot kmečki sin v kmečki hiši.

Ali ni obžaloval naš prvi pesnik, zakaj ni ostal kmet? Naše slovstvo naj povzdiguje kmečki stan in ga tudi poučuje, da si gmotno opomore. To je prava podlaga za narodni napredek. L.

Avstrijski glasbenik Josip Haydn (1732 do 1809) je zložil „Stvarjenje“ v svojem 65. l.

s tolikim ognjem, kakoršen se nahaja komaj v mladeniških prsah. On sam je večkrat vodil to delo v koncertih, in poslušalci so bili često ganjeni do solz. Haydn sam pravi, da mu ni možno popisati čuvstev, ki so ga navdajala, kadarkoli se je lepo obneslo. Občinstvo je pazno in mirno poslušalo, kakor v cerkvi. „Zdajci“ — pravi sam — „me je mraz izpreletel po celem telesu, kmalu zopet me je prevzela grozna vročina, in bal sem se, da me ne zadene kap.“ In koliko je deloval njegov duh pri tem delu, povzamemo zopet iz njegovih besedij: „Nikoli nisem bil toliko pobožen, kakor v dóbi, ko sem stvarjal „Stvarjenje“. Vsak dan sem pokleknil in prosil Boga, naj mi dá srečno zvršiti to delo.“ — In ustvaril je „Stvarjenje“, ki spada za vselej med klasiške glasbotvore; zvršil je delo, na katerem bi oko najizurjenejšega glasbenika zastoj iskalo marog ali nedostatnostij, delo, katero smo morda čuli že pogosto, a nam vendar še vedno vzbuja novega zanimanja. Haydnova glasba v oratoriju je tako značilna, da iz nje, ako bi tudi ne čuli besedij, lahko posnamemo, kaj je umetnik hotel izraziti. Ti akordi v orkestru in v zborih, ti glasi v solih kar oživé pred našim duhom. Ko poslušamo posamne dele „Stvarjenja“, ne vemo, kaj bi bolj občudovali, ali impozantno sestavo trizvokov, ali milobne melodije solistov, ali moč in krasoto zborov. K.

V seji mestnega svéta ljubljanskega dne 12. decembra l. 1893. se je dovolilo časopisu „Fremdenzeitung“ v Solnogradu 75 gld. podpore in 90 gld. za napravo klišejev s pogojem, če dovoli dež. odbor jednako vsoto. „Dom in Svet“ namerja tudi objaviti, kadar bo mogel, več slik s spisom o Ljubljani. Kdo vé, ali bi dobil od mesta in dežele kaj podpore za napravo klišejev, ko bi prosil zanjo? Če „Fremdenzeitung“, tako razširjen in bogat list, prosi podpore, kako bi je šele potreboval naš revni „Dom in Svet“, o katerem se lahko reče, da si ž njim v potu svojega obraza nihče niti kruha ne služi.

Za posnemanje. „Vesna“ št. 3 prosi svoje naročnike tako-le: „Svoje naročnike, zlasti pa slovenske velikošolce in srednješolce prosimo, da širijo in priporočajo naš list, kjerkoli možno. Spretno in živahne agitacije treba i našemu listu. Kadar bodo premagani vsi predsodki in gmotne težave, tedaj šele bode možno popolno uspevanje. Naj bi torej naši cenjeni naročniki zahtevali povsod (n. pr. v kavarnah, čitalnicah, bralnih društvih itd.) i „Vesno“. Čim večje število naročnikov-plačnikov, tem boljša bo vsebina „Vesne“ in tem odločnejše njeno zastopanje interesov slovanskega dijaštva.“ — Tudi sebi želimo take pomoči, tembolj, ker ne zastopamo nobenih posebnih „interesov“, ampak delamo za ves slovenski narod.